

[Holstein.]

telser af denne Art, som vitterlig vil betyde, at man tager Parti i Striden mellem de stridende Stater, en Strid, der muligvis nedfælder sig i en Krig. Men lige saa modsigende dette er, lige saa modsigende er det at ville relaxere de Sanktionsbestemmelser, der nu en Gang er i Forbunds-pagten, og som de, der har tiltraadt denne Pagt, har tiltraadt, samtidig med at man er med til at skabe nye finansielle Forpligtelser, Forpligtelser, der overhovedet ikke findes i Folkeforbundspagten, og som gaar langt videre end, hvad Folkeforbundspagten indebærer.

Det er vel nok det sandsynligste, naar man ser rent praktisk paa det, at i de allerfleste Tilfælde vil denne Konvention overhovedet ikke blive aktuel; men hvor den kan tænkes at blive aktuel, er det sandsynligt, at det vil være til Skade for Danmark og bringe Danmark ind i urimelige udenrigspolitiske Forhold. Thi denne Forpligtelse gælder jo aldeles uden Hensyn til, hvilke Stater det er, der skal ydes Laan og Kredit til. Hvis vi tænker os Rumænien i Krig med Rusland om Bessarabien, saa skal vi eventuelt yde Laan til Rumænien, saa skal vi eventuelt staa inde for ca. 1 Mill. Kr. aarligt til Dækning af Renter og Afdrag paa et Krigs-laan, som Rumænien skal rejse til Krig med Rusland om Bessarabien. Eller man kan tænke sig en Krig mellem Polen og Litauen, og Raadet afgør, at det er Litauen, der er den truede Stat, den Stat, som Polen har truet, saa skal Litauen have et stort Krigs-laan. Eller man kan tænke sig, at det er Østrig og Czekoslovakiet, at Østrig har foretaget Skridt til at faa en Sammen-slutning med Tyskland og samtidig maaske har politisk og militært Forbund med Ungarn, saaledes at Czekoslovakiet mener sig truet og derfor truer de paagældende Stater; saa kan det blive et Krigs-laan til Østrig. Eller det kan tænkes, at vi skulde hjælpe Ungarn mod Jugoslavien, eller omvendt.

Det er overhovedet meget vanskeligt for Raadet i Forholdet mellem en Kreds af Stater, om hvilke man kan sige, at den ene staar som Anklager, den anden som anklaget, i paakommende Tilfælde at skulle afgøre suverænt, hvilken Stat der er den truede. Man tænke sig blot Forholdet mellem Frankrig og Tyskland i Rhinzone, som efter Versaillestraktaten skal være fuldstændig demilitariseret. Efter Versaillestraktatens Artikel 42 og 43 maa Tyskland overhovedet ikke træffe militære

Foranstaltninger af nogen Art i den demilitariserede Rhinzone. Det maa ikke opsamle Krigsmateriel i Zonen, det maa ikke anlægge strategiske Veje i Zonen, der maa ikke finde Troppeansamlinger Sted, der maa ikke bygges Kaserner, der maa ikke være Garnisoner i Rhinzone, alt sammen Bestemmelser, som allerede er overtraadt af Tyskland.

Lad os nu sætte, at disse Foranstaltninger en skønne Dag antager et saadant Omfang, at Frankrig mener, Versaillestraktaten er overtraadt, og at Frankrig er truet med Krig, og at der saa fra den anden Side svares: Ja, men det er nødvendigt, at vi foretager disse Foranstaltninger, da Frankrig truer, idet det har brudt sine Forpligtelser efter Versaillestraktaten til at nedruste paa samme Maade, som Tyskland er nedrustet. Saa skal det ulykkelige Folkeforbundsraad afgøre, om det er den ene eller den anden Stat, der truer med Krig.

Det er ofte en meget vanskelig, ja uløselig Opgave; og ligesom dette kan tænkes mellem to store Stater, kan det selvfølgelig ogsaa tænkes mellem mindre Stater. Da Spændingen mellem Staterne er saa stor, kan Raadet meget let komme til at anbringe sig mellem to Stole, naar det skal træffe Afgørelse om, hvilken Stat der i det paagældende Tilfælde er den, der truer den anden med Krig.

Men har Raadet truffet sin Afgørelse, ja, saa bliver Finansforpligtelserne aktuelle. I de fleste Tilfælde vil, som sagt, Folkeforbundspagten og denne Konvention være sprængt forinden, men det *kan* tænkes, at de vil blive aktuelle, og i de Tilfælde er der meget stor Sandsynlighed for, at det netop vil blive en saadan Stat, som Danmark er mindst muligt interesseret i at paatage sig en Krigslaansforpligtelse til, som Raadet statuerer er den krigstruede Stat.

Jeg ser ikke rettere end, at den danske Rigsdag med god Samvittighed og god Forstaaelse af dette lille Lands udenrigspolitiske Interesser kunde opsætte Ratifikationen af denne Konvention, dels til det viser sig, om et Flertal af de Stater, med hvilke Danmark i særlig Grad samarbejder i Genève, vil ratificere den, dels til det har vist sig, om der overhovedet kommer nogen Plan ud af den Nedrustningskonference, der skal finde Sted om et Aar, og af hvad Art denne Nedrustningsplan bliver. Der er en Mængde Spørgsmaal, som rejser sig ved Vedtagelsen af denne Traktat, Spørgsmaal af betydelig Rækkevidde, som helt og holdent er henlagt til Folkeforbundsraadets suveræne Afgørelse. Under disse